

Trofonio's erfenis van Opera Nijetrijne is een hartveroverende voorstelling, die laat zien dat opera niet pretentius hoeft te zijn

★★★★☆

Wat een fantasierijke muziek, wat een uitstekende bewerking en wat bekt de vertaling lekker.

[Frits van der Waa](#) 15 augustus 2019, 15:47

Trofonio's erfenis. V.l.n.r. Erik Slik (Artemidoro) Jacques de Faber (Plistene), Mijke Sekhuis (Ophelia) en Donij van Doorn (Dori) Beeld Lisa Maatjens

De voorstelling *Trofonio's erfenis* draait om een originele variant van de verkleedpartijen die dikwijls de motor zijn van komische opera's: in plaats van kostuum wordt hier van persoonlijkheid gewisseld. Het magische apparaat waarmee dit gebeurt heeft bij Opera Nijetrijne de gedaante van een houten kast met dito uurwerken waarvan het dak is voorzien van een zwaailicht en een zeepbellenmachine. De rest van het decor, ontworpen door Sanne Puijk, is al even inventief en verrassend. Dagen timmerwerk moeten erin gestoken zijn om dit

uit antieke kasten en meubels opgetrokken kermishuis vol kruipdoor-sluipdoordeurtjes en -trappen in elkaar te zetten.

Het past helemaal in de traditie van Opera Nijetrijne, die al voor de negentiende keer een Nederlandstalige bewerking van een oud operaatje presenteert in het natuurgebied de Rottige Meente, op de grens van Friesland en Overijssel. *Trofonio's erfenis* heet oorspronkelijk *La grotta di Trofonio*, stamt uit 1785 en is geschreven door Antonio Salieri. In Nijetrijne laten ze zien en horen dat die sinistere rivaal van Mozart uit de film *Amadeus* in werkelijkheid diens evenknie was. Wat een fantasierijke, geestige muziek, wat klinkt de bewerking voor slechts zeven instrumenten van de hand van Vaughan Schlepp uitstekend, zelfs in de openlucht, en wat bekt de Nederlandse vertaling van Alice Zwolschen lekker.

Trofonio's erfenis. Donij van Doorn (Dori) en Jacques de Faber (Plistene) Beeld Lisa Maatjens

De personages in *Trofonio's erfenis* zijn een soort stripfiguren. De spil van het verhaal is vader Aristone (bariton Pieter Hendriks), schitterend uitgedost in een grotesk rokkenkostuum met een zoomlens op zijn baret. Hij kampt met het probleem dat zijn twee dochters (en hun vriendjes) totaal van karakter verschillen en elkaar daarom niet kunnen uitstaan. Ophelia en Artemidoro zijn bezadigde maar saaie theedrinkers die aan mindfulness en yoga doen, terwijl Dori en Plistene plaagzieke feestbeesten zijn. Het serene stel wordt zoetgevooid neergezet door Mijke Sekhuis en Erik Slik, terwijl Donij van Doorn en Jacques de Faber vocaal en fysiek rondbuitelen. Maar dat gaat dus veranderen. Als het conflict te hoog oploopt, doet Aristone een beroep op de geheimzinnige wonderkast, die de twee vrijers naar binnen zuigt en elkaars karakter laat overnemen, waardoor ze niet meer bij hun geliefden passen, met alle complicaties van dien. De machine keert de rollen nog een paar maal om, zodat alle varianten aan bod komen, maar alles op zijn pootjes terecht komt en de zangers eendrachtig een loflied op de verdraagzaamheid kunnen aanheffen.

Regisseur Nynke van den Bergh heeft er samen met de zangers, die er zichtbaar groot plezier in hebben, een hartveroverende en voor iedereen toegankelijke voorstelling van gemaakt die laat zien dat opera niet pretentius of chic hoeft te zijn, en dat er onder de oppervlakte van dit poppenkastachtige verhaal wel degelijk diepgang en universele emoties schuilen. Met dank aan Antonio Salieri.